



Arrest

**nr. 128 380 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CRANINX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn afkomstig uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Op 26 januari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat u er problemen kende met de taliban die te weten waren gekomen dat u de broer bent van Yaqoot Khan Shinwari (OV: X; CG: 03/20844), een journalist die hen in een slecht daglicht heeft gesteld. Op 28 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u de problemen waardoor u Afghanistan had verlaten niet aannemelijk had gemaakt. Deze beslissing werd

door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 5 juli 2013. U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Op 20 augustus 2013 vroeg u voor de tweede keer asiel aan. U verklaart België sinds uw eerste asielaanvraag niet te hebben verlaten. U verwijst in het kader van uw tweede aanvraag opnieuw naar uw problemen met de taliban en haalt aan dat bij uw vorige asielaanvraag ten onrechte werd getwijfeld aan uw problemen en uw beweerde familieband met Yaqoot Khan Shinwari. U zou tevens vernomen hebben dat uw zoon na uw vertrek uit Afghanistan werd ontvoerd en vermoord door de taliban.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee attesten van het districtshuis ter bevestiging van uw naamsverandering en uw problemen met de taliban, een verklaring van uw broer Yakoot Khan Shinwari, een verklaring van een verwante onderwijzer ter bevestiging van uw problemen, een verklaring van zes dorpsoudsten ter bevestiging van uw naamsverandering en uw problemen met de taliban, de taskara's van deze dorpsoudsten, twee certificaten van een door u gevolgde opleiding als garagist, een krantenbericht over de dood van uw zoon, een attest van de school van uw kinderen, een attest over het werk van uw schoonbroer, twee medische attesten uit Pakistan, drie echografieën van uw lever, twee foto's van uw vernielde woning, vier foto's van een aanslag op een leraar in uw dorp, verschillende foto's van uw familie en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielaanvraag en aan uw familieband met Yaqoot Khan Shinwari. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat u nog steeds niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. Ter staving hiervan legde u weliswaar een aantal documenten neer, doch deze kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen.

Wat betreft de twee certificaten van PAK HOLLAND METAL PROJECT, waarmee u wil aantonen dat u wel degelijk de broer bent van Yaqoot Khan Shinwari omdat u voor 1990 de namen Abdul Samad en Sammad Khan gebruikte, dient immers te worden opgemerkt dat de RvV heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden bloedband met Yaqoot Khan Shinwari omdat uw verklaringen over uw familie niet in overeenstemming waren met de verklaringen die uw vermeende broer tijdens zijn asielprocedure had afgelegd. De RvV argumenteerde tevens dat u tot op het moment van uw beroep bij de RvV nooit vermeld had dat u tot 1992 de naam Abdul Samad droeg, die u in 1990 gewijzigd zou hebben naar Samasabad. Dat u bij uw tweede asielaanvraag twee originele certificaten van PAK HOLLAND METAL PROJECT voorlegt, waarvan u bij de RvV slechts één kopie kon voorleggen, is op zich niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Deze redenering geldt eveneens voor het attest van het districtshuis waarmee u uw naamsverandering wil bewijzen. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont en duidelijk werd opgesteld ten behoeve van u in het kader van uw asielaanvraag, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert.

Wat betreft de twee medische attesten, de drie echografieën en het attest van het districtshuis waarmee u wil aantonen dat u in Afghanistan wel degelijk problemen kende met de taliban, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de RvV heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw gevangenneming door de taliban en uw daaropvolgende ontsnapping omdat u desbetreffend ronduit ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd. Wat betreft de drie echografieën van uw beschadigde lever na de slagen die u had ontvangen van de taliban, dient bovendien te worden opgemerkt dat men heeft geprobeerd om de datering van deze documenten onleesbaar te maken (CGVS, p. 8). Toen u er attent op werd gemaakt dat bij twee echografieën toch zichtbaar was dat ze waren genomen in 2007, twee jaar voor uw beweerde ontvoering, kon u enkel verklaren dat dit een fout was van de printer. Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk aangezien op de derde echografie duidelijk leesbaar is dat hij werd genomen in 2009. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt

dat noch deze echografieën noch de medische attesten van Dr. Shabbir Ahmad uitsluitel geven over de concrete omstandigheden waarbij u uw verwondingen zou hebben opgelopen. Het attest van het districtshuis waarin uw problemen met de taliban worden bevestigd, vertoont een gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld ten behoeve van u in het kader van uw asielaanvraag. Hierdoor ontbeert het objectieve bewijswaarde. Bijgevolg zijn deze documenten niet in staat bovenvermelde conclusie van de RvV te wijzigen.

Wat betreft uw bewering dat uw zoon werd gedood door de taliban, dient te worden opgemerkt dat u die bewering geenszins aannemelijk weet te maken. Zo dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag reeds het artikel hebt voorgelegd over de dood van uw zoon, maar u toen noch bij het CGVS noch bij de RvV hebt aangegeven dat hij om het leven kwam door toedoen van de taliban. Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaarde u evenwel dat u in België van een man op de bus hebt vernomen dat uw zoon was vermoord door toedoen van de taliban (CGVS, p. 9). U weet evenwel geenszins aannemelijk te maken dat de taliban verantwoordelijk zijn voor zijn dood. Hiernaar gevraagd haalt u enkel aan dat uw zoon drie dagen lang vermist was en dat vervolgens zijn dode lichaam werd gevonden. Volgens u kunnen enkel de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn omdat u met niemand anders problemen had en omdat er een sjaal onder het hoofd van uw zoon lag toen hij werd teruggevonden (CGVS, p. 7-8). Deze verklaringen houden evenwel weinig steek. Bovendien is deze gang van zaken moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen die u liet optekenen op de DVZ. Toen verklaarde u immers dat uw zoon bewusteloos was toen hij werd teruggevonden en hij vervolgens in het ziekenhuis is overleden (Verklaring DVZ, vraag 19). Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat uw zoon is gestorven door toedoen van de taliban. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het artikel over de herdenkingsplechtigheid voor uw zoon geen enkele informatie bevat over de concrete omstandigheden van zijn overlijden (CGVS, p. 8).

De overige documenten die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De foto's van een beschadigd huis lijken enkel te bevestigen dat uw woning vernield werd door hevige regen- en sneeuwval (CGVS, p. 13). Uit de foto's van uw familie en kinderen kan geenszins iets worden afgeleid over uw beweerdde problemen met de taliban. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het attest van uw schoonbroer lijkt enkel te bevestigen dat hij bij een ontminingsorganisatie werkt. Hiernaar gevraagd haalde u nergens aan dat die persoon iets te maken heeft met uw asielmotieven (CGVS, p. 5). Het verzendingsbewijs uit Jalalabad toont enkel aan dat u connecties heeft in de provinciehoofdstad van Nangarhar, wat in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Alle andere door u voorgelegde documenten, met name een krantenartikel van Daily Wahdat, foto's van Facebook over de moord op een leraar, een verklaring van uw broer, een verklaringen van uw oom, een attest van de school van uw kinderen en een verklaring van de ouders van uw dorp, werden door u reeds voorgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze documenten werden reeds beoordeeld door het CGVS en de RvV en zijn bijgevolg niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat de RvV op 5 juli 2013 heeft geoordeeld dat redelijkerwijs van u kan worden verwacht dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Jalalabad. U bracht in het kader van uw tweede asielverzoek zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op deze conclusie.

Hierbij benadrukt het Commissariaat-generaal tevens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio

van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviseerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht

dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw administratief dossier blijkt dat u een meerderjarige man bent die zich in het verleden reeds op verschillende plaatsen heeft gevestigd. Zo woonde u acht jaar in Peshawar waar u het beroep van automechanicien uitoefende (CGVS 02/02/2012, p. 7), en verbleef u gedurende anderhalve maand in Jalalabad waar u, samen met uw vrouw en kinderen, terecht kon bij uw tante (CGVS 02/02/2012, p. 15). Deze context, samen met het feit dat uw kozijn een dokter is in het ziekenhuis van Jalalabad (CGVS 02/02/2012, p. 11), moet u toelaten om u in die stad te vestigen. Verder bent u trouwens niet ongeschoold (CGVS 02/02/2012, p. 8) en kan u lezen (CGVS 02/02/2012, p. 13). De vaststellingen bovendien dat uw oom Malem Ghulam Gul er samen met de smokkelaar in slaagde voor het nodige geld en een paspoort te zorgen (CGVS 02/02/2012, p. 15), dat u over een areaal landbouwgrond van 8 jéribas kan beschikken (CGVS 02/02/2012, p. 9) en dat ook uw schoonfamilie in het bezit is van een huis groot genoeg om uw vrouw en kinderen te huisvesten, schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. In dit opzicht, en met deze doorlichting in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Bovendien bevindt het district Deh Bala zich op amper dertig à veertig kilometer van de stad Jalalabad en kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat u vertrouwd bent met het reilen en zeilen in deze stad. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Deh Bala te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken, terecht kunnen in huurwoningen, opgevangen worden door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van de conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, alsook de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker herhaalt zijn asielaanvraag en wijst op het feit dat hij zijn naam veranderd heeft. Hij voert aan dat het attest van het districtshuis evenals een krantenartikel bewijzen dat hij werd ontvoerd door de taliban. Het feit dat het attest van het districtshuis gesolliciteerd werd, volstaat niet om vast te stellen dat het geen bewijswaarde heeft. Verder voert hij aan dat hij wel degelijk de broer is van Yaqaot Khan Shinwari.

Ten aanzien van het voorgestelde vestigingsalternatief in de stad Jalalabad betwist verzoeker de veiligheid ervan.

Ter terechtzitting vraagt verzoeker om uitstel van behandeling omdat hij een DNA-onderzoek gevraagd heeft teneinde de familieband met zijn broer te bewijzen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

In zijn beslissing van 28 februari 2014 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers relaas niet aannemelijk geacht op grond van de volgende motieven:

- (i) in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas en aan zijn familieband met Yaqoot Khan Shinwari. In het kader van zijn tweede asielaanvraag stelde hij dat hij nog steeds niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van zijn oorspronkelijk probleem. Ter staving hiervan legt hij een aantal documenten neer;
- (ii) de twee certificaten van PAK HOLLAND METAL PROJECT, waarmee hij wil aantonen dat hij wel degelijk de broer is van Yaqoot Khan Shinwari omdat hij voor 1990 de namen Abdul Samad en Sammad Khan gebruikte, oordeelde de RvV eerder in zijn arrest 106.387 van 5 juli 2013 dat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden bloedband met Yaqoot Khan Shinwari omdat zijn verklaringen over zijn familie niet in overeenstemming waren met de verklaringen die zijn vermeende broer tijdens zijn asielprocedure had afgelegd. De RvV argumenteerde tevens dat hij tot op het moment van zijn beroep bij de RvV nooit vermeld had dat hij tot 1992 de naam Abdul Samad droeg, die hij in 1990 gewijzigd zou hebben naar Samasabad. Dat hij bij zijn tweede asielaanvraag twee originele certificaten van PAK HOLLAND METAL PROJECT voorlegt, waarvan hij bij de RvV slechts één kopie kon voorleggen, is op zich niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uit informatie in het administratief dossier blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen;
- (iii) hetzelfde geldt voor het attest van het districtshuis waarmee hij zijn naamsverandering wil bewijzen. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont en duidelijk werd opgesteld te zijnen behoeve in het kader van zijn asielaanvraag, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert;
- (iv) de twee medische attesten, de drie echografieën en het attest van het districtshuis waarmee hij wil aantonen dat hij in Afghanistan wel degelijk problemen kende met de taliban, oordeelde de RvV dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn gevangenneming door de taliban en de daaropvolgende ontsnapping omdat hij desbetreffend ronduit ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Wat betreft de drie echografieën van zijn beschadigde lever na de slagen die u had ontvangen van de taliban, blijkt dat men heeft geprobeerd om de datering van deze documenten onleesbaar te maken. Er op attent gemaakt dat bij twee echografieën toch zichtbaar was dat ze waren genomen in 2007, twee jaar voor de beweerde ontvoering, kon verzoeker enkel verklaren dat dit een fout was van de printer. Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk aangezien op de derde echografie duidelijk leesbaar is dat hij werd genomen in 2009. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat noch deze echografieën noch de medische attesten van Dr. Shabbir Ahmad uitsluitel geven over de concrete omstandigheden waarbij verzoeker de verwondingen zou hebben opgelopen. Het attest van het districtshuis waarin zijn problemen met de taliban worden bevestigd, vertoont een gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag. Hierdoor ontbeert het objectieve bewijswaarde;
- (v) verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn zoon werd gedood door de taliban. Tijdens zijn eerste asielaanvraag legde verzoeker reeds het artikel voor over de dood van zijn zoon, maar verklaarde toen noch bij het CGVS noch bij de RvV dat hij om het leven kwam door toedoen van de taliban. Tijdens de tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker evenwel dat hij in België van een man op de bus vernam dat zijn zoon was vermoord door toedoen van de taliban. Hij weet evenwel geenszins aannemelijk te maken dat de taliban verantwoordelijk zijn voor zijn dood.

Hiernaar gevraagd haalt hij enkel aan dat zijn zoon drie dagen lang vermist was en dat vervolgens zijn dode lichaam werd gevonden. Volgens verzoeker kunnen enkel de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn omdat hij met niemand anders problemen had en omdat er een sjaal onder het hoofd van zijn zoon lag toen hij werd teruggevonden. Deze verklaringen houden evenwel weinig steek. Bovendien is deze gang van zaken moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn verklaringen op de DVZ. Toen verklaarde hij dat zijn zoon bewusteloos was toen hij werd teruggevonden en hij vervolgens in het ziekenhuis is overleden. Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de bewering dat zijn zoon is gestorven door toedoen van de taliban. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het artikel over de herdenkingsplechtigheid voor zijn zoon geen enkele informatie bevat over de concrete omstandigheden van zijn overlijden;

- (vi) de overige documenten die hij voorlegt in het kader van zijn tweede asielaanvraag zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De foto's van een beschadigd huis lijken enkel te bevestigen dat zijn woning vernield werd door hevige regen- en sneeuwval. Uit de foto's van zijn familie en kinderen kan geenszins iets worden afgeleid over de beweerde problemen met de taliban. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het attest van zijn schoonbroer lijkt enkel te bevestigen dat hij bij een ontmijningsorganisatie werkt. Hiernaar gevraagd haalde hij nergens aan dat die persoon iets te maken heeft met zijn asielmotieven. Het verzendingsbewijs uit Jalalabad toont enkel aan dat hij connecties heeft in de provinciehoofdstad van Nangarhar;
- (vii) de overige documenten, met name een krantenartikel van Daily Wahdat, foto's van Facebook over de moord op een leraar, een verklaring van zijn broer, een verklaringen van zijn oom, een attest van de school van zijn kinderen en een verklaring van de ouderen van zijn dorp, werden reeds beoordeeld in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag;

Verzoeker steunt zijn asielaanvraag in essentie op de problemen die hij zou ondervonden hebben omdat hij de broer is van Yaqoot Khan Shinwari, die als journalist kritiek uitte op de taliban en die als erkend vluchteling in België verblijft.

Bij arrest 106.387 van 5 juli 2013 bevestigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013 waarbij verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig werd geacht.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om de stukken welke reeds het voorwerp waren van het onderzoek in het arrest 106.387 aan een nieuw oordeel te onderwerpen. Het gezag van gewijsde van voormeld arrest verhindert dit. Verzoeker legde in kader van zijn tweede asielaanvraag enkele nieuwe documenten voor waarover de commissaris-generaal oordeelde dat deze niet dermate bewijskrachtig zijn dat ze de conclusie met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag kunnen ombuigen.

Evenwel legt verzoeker ter terechtzitting d.d. 4 juni 2014 een nieuw stuk neer waaruit blijkt dat hij op 8 april 2014 een DNA-onderzoek heeft aangevraagd bij het Erasmus-hospitaal te Brussel. De behandeling ter terechtzitting werd hierom niet uitgesteld en het stuk werd in beraad genomen.

Met een schrijven van 16 augustus 2014 vraagt verzoeker de heropening van de debatten op grond van de resultaten van de DNA-analyse d.d. 11 augustus 2014, waaruit zou blijken dat verzoeker inderdaad de broer is van Yaqoot Khan Shinwari.

Op grond van artikel 39/76, § 1, lid 2, van de vreemdelingenwet kunnen nieuwe stukken bijgebracht worden tot aan de sluiting van de debatten. Het nieuwe stuk werd ingediend na sluiting der debatten en valt aldus buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad.

Evenwel is de Raad van oordeel dat, op basis van de aanvraag van het DNA-onderzoek, neergelegd ter terechtzitting van 4 juni 2014, verzoeker aantoonde dat hij zeer spoedig alsnog over wetenschappelijk uitsluitel zal kunnen bieden omtrent de vraag of hij al dan niet de broer is van Yaqoot Khan Singh. In die omstandigheden acht de Raad het voorbarig om zich, enkel op basis van de voorheen voorgelegde stukken, uit te spreken over de vluchtelingenstatus. De Raad beschikt thans over onvoldoende gegevens om een standpunt in te nemen over de familieband tussen verzoeker en Yaqoot Khan Shinwari en bijgevolg over de gegrondheid van de asielaanvraag. Om die redenen is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd teneinde de commissaris-generaal toe te laten een onderzoek te voeren naar de DNA-analyse en de implicaties hiervan op verzoekers asielaanvraag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 februari 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT